

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Dostihový spolek a. s.**, se sídlem Pražská 607, Zelené Předměstí, Pardubice, zastoupen Mgr. Lukášem Kulhánkem, advokátem se sídlem Na Cihelnách 9, Jaroměř, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 2. 2020, č. j. 52 Af 73/2016 – 117,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 2. 2020, č. j. 52 Af 73/2016 – 117, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 30. 5. 2016 platební výměry na úrok z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), kterými byl žalobci sdělen úrok z prodlení za jednotlivá níže uvedená zdaňovací období. Jednalo se o platební výměry na úrok z prodlení č. j. 1058014/16/2801-50525-607304 (zdaňovací období srpen 2010), č. j. 1140166/16/2801-50525-607304 (zdaňovací období říjen 2010) č. j. 1140561/16/2801-50525-607304 (zdaňovací období prosinec 2010), č. j. 1140584/16/2801-50525-607304 (zdaňovací období únor 2011), č. j. 1140601/16/2801-50525-607304 (zdaňovací období duben 2011), č. j. 1140619/16/2801-50525-607304 (zdaňovací období červenec 2011), č. j. 1140623/16/2801-50525-607304 (zdaňovací období srpen 2011), č. j. 1140633/16/2801-50525-607304 (zdaňovací období září 2011) a č. j. 1140644/16/2801-50525-607304 (zdaňovací období říjen 2011).

[2] Rozhodnutími ze dne 25. 10. 2016, č. j. 46598/16/5300-22443-71145 a č. j. 46597/16/5300-22443-71145, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry správce daně.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedeným rozhodnutím žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 2. 2020, č. j. 52 Af 73/2016 – 117.

[4] Krajský soud na úvod konstatoval, že rozsah přezkoumání zákonnosti rozhodnutí, jímž je deklarován úrok z prodlení, je z povahy věci omezen. Je zde prostor pro přezkum toho, zda v době vydání platebního výměru existovalo rozhodnutí o stanovení daně, které může být samostatně napadeno správní žalobou, jak se také ve věci žalobce stalo. Nelze však mít za to, že je soud v tomto řízení povinen či oprávněn přezkoumávat zákonnost stanovení daně. To by ve svém důsledku vedlo k nežádoucímu duplicitnímu soudnímu přezkumu či k obcházení lhůt stanovených pro soudní přezkum samotného rozhodnutí o stanovení daně, čímž by byl narušen princip právní jistoty. Naproti tomu je třeba vycházet z presumpce správnosti správního rozhodnutí. Krajský soud dále poukázal na to, že žalobce nespороval konkrétní výpočet jednotlivých úroků, toliko platební výměry označil za nepřezkoumatelné z důvodu údajné absence odůvodnění, když tabulka výpočtu je umístěna až za podpisem rozhodnutí. Takový přístup považoval krajský soud za formalistický a odmítl jej s odůvodněním, že z každého jednotlivého platebního výměru je seznatelné, jakým způsobem byly konkrétní částky vypočteny. Nadto je strana, na níž je tabulka v platebním výměru umístěna, označena příslušným č. j. a číslem strany.

[5] Krajský soud dále poukázal na to, že žalobce se dovolával zhodnocení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č. j. 4331/19/5300-22443-607102, jímž byl zrušen dodatečný platební výměr ze dne 26. 5. 2015, č. j. 1001360/15/2801-50525-607304, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce prosince roku 2010 a stanovena povinnost uhradit penále, a řízení zastaveno. Při posouzení této námitky krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu v době rozhodování žalovaného, když v té době ještě uvedené řízení nebylo zastaveno, naopak platila pro uvedený platební výměr tzv. presumpce správnosti správního aktu. V případě žalobce krajský soud neshledal mimořádný důvod pro prolomení aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. Nad rámec argumentace ohledně omezeného soudního přezkumu ve vztahu ke stanovení daně krajský soud uvedl, že otázka stanovení DPH za měsíc srpen a říjen roku 2010 a červenec, srpen a říjen roku 2011 již byla soudy pravomocně přezkoumána a byla potvrzena jeho zákonnost.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel nesouhlasil se závěry krajského soudu, které se týkaly doměření úroků z prodlení za prosinec roku 2010 a říjen roku 2011. Ve vztahu ke zdaňovacímu období prosince 2010 stěžovatel poukázal na to, že po zrušení rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na DPH za prosinec 2010 žalovaný o věci vedl další řízení, přičemž toto vyústilo v rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č. j. 4331/19/5300-22443-607102, jímž byl dodatečný platební výměr na DPH za prosinec 2010 zrušen, když sám žalovaný dovodil, že DPH za prosinec 2010 byla doměřena nesprávně. Z uvedených skutečností, které byly krajskému soudu známy, je zřejmé, že stěžovateli

pokračování

nevznikla žádná daňová povinnost, od níž by se úrok z prodlení odvíjel. Napadený rozsudek krajského soudu tak posvětil zcela absurdní situaci, kdy daňová povinnost sice neexistuje, z této neexistující daňové povinnosti je ale vyměřováno příslušenství v podobě úroku z prodlení. Takový stav je v rozporu s § 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), s čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod, dále pak s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 19. 3. 2008 č. j. 3 Ads 126/2007 - 37) i s rozhodovací praxí samotného krajského soudu (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2018, č. j. 52 Af 42/2017 - 121).

[8] Ve vztahu k doměření úroku z prodlení za zdaňovací období října 2011 stěžovatel namítal, že základ daně byl vyměřen neoprávněně. Správce daně a následně žalovaný vyměřili daňovou povinnost z výnosů fiktivních, nikoli skutečných, když ignorovali vyjádření obchodních partnerů, případně další důkazy (trestní oznámení), kdy z těchto vyplývá, že subjekt, jemuž byly poskytnuty vstupenky, za tyto ničeho neuhradil.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu, resp. s odůvodnění napadeného rozsudku. Žalovaný poukázal na to, že úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, a to za každý den, po který nebyla platební povinnost daňového subjektu uhrazena, přičemž se jeho výpočet vždy odvíjí od původní lhůty splatnosti. Z uvedeného tedy vyplývá, že povinnost uhradit úrok z prodlení nezakládá správce daně vydáním platebního výměru. Platební výměr na úrok z prodlení je pouhým deklaratorním rozhodnutím, kterým správce daně daňovému subjektu sděluje předpis úroku z prodlení, jež v důsledku jeho prodlení s uhrazením daně v určité výši k určitému datu již existuje. Konkrétně v daném případě došlo k tomu, že ze zákona vzniklá povinnost uhradit úrok z prodlení na DPH za zdaňovací období prosinec 2010 ve výši 36 878 Kč sdělená stěžovateli platebním výměrem ze dne 30. 5. 2016, č. j. 1140561/16/2801-50525-607304, s ohledem na vydání rozhodnutí žalovaného č. j. 4331/19/5300-22443-607102, kterým bylo rozhodnutí správce daně ze dne 26. 5. 2015, č. j. 1001360/15/2801-50525-607304, zrušeno a řízení se ve věci DPH za zdaňovací období prosinec 2010 zastavilo, tímto zanikla. Tato skutečnost se odrazila jednak na osobním daňovém účtu stěžovatele, jednak byla platebním výměrem č. j. 1226362/20/2801-52522-607304 sdělena stěžovateli. Žalovaný souhlasil s krajským soudem v tom, že rozsah přezkoumání zákonnosti rozhodnutí, jímž je deklarován úrok z prodlení, je z povahy věci omezen. Je zde prostor pro přezkum toho, zda v době vydání platebního výměru existovalo rozhodnutí o stanovení daně, které může být samostatně napadeno správní žalobou, jak se také ve věci stěžovatele stalo. Nelze však mít za to, že je soud v tomto řízení povinen či oprávněn přezkoumávat zákonnost stanovení daně. To by ve svém důsledku vedlo k nežádoucímu duplicitnímu soudnímu přezkumu či k obcházení lhůt stanovených pro soudní přezkum samotného rozhodnutí o stanovení daně, čímž by byl narušen princip právní jistoty. Naproti tomu je třeba vycházet z presumpce správnosti správního rozhodnutí. Z uvedeného je třeba vycházet i ve vztahu ke zdaňovacímu období prosinec roku 2010 a posuzovat věc k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí o odvolání. Ve

vztahu ke zdaňovacímu období říjen roku 2011 žalovaný konstatoval, že argumentace stěžovatele směřuje toliko proti rozhodnutí o stanovení daně, a proto ji nelze považovat za důvodnou. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Stěžovatel kasační stížností brojí proti rozsudku, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti platebním výměrům na úrok z prodlení.

[14] Především ve vztahu k úroku z prodlení za zdaňovací období prosinec 2010 je vhodné připomenout přechodné ustanovení § 264 odst. 14 daňového řádu, podle kterého *pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů*. Protože den splatnosti daně z přidané hodnoty za uvedené zdaňovací období (a rovněž za zdaňovací období měsíce října 2011) nastal po účinnosti daňového řádu, použije se v něm obsažená právní úprava.

[15] Podle § 252 daňového řádu ve znění do 31. 12. 2013: *(1) Daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. (2) Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. [...] (6) Správce daně může daňový subjekt vyzoomět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.*

[16] Kasační námitka týkající se platebního výměru na úrok z prodlení vztahující se ke zdaňovacímu období říjen 2011 není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že v řízení týkajícím se úroku z prodlení nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým byla stanovena vlastní daňová povinnost (jejíž neuhrazení vedlo ke vzniku úroku z prodlení).

[18] Již v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 - 62, publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS, zdejší soud konstatoval, že přezkoumává-li celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis úroku z prodlení (za předchozí právní úpravy označeného jako „penále“), zjišťuje pouze, zda existuje rozhodnutí, kterým mu byla povinnost hradit celní dluh řádně sdělena, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit vyměřenou daň ve stanovené lhůtě nesplnil, a zda se penále počítá v souladu s

pokračování

právní úpravou. Tímto rozsahem přezkumu je při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud. V rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006 - 93, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení k této dlužné dani úspěšně namítat, že rozhodnutí týkající se úroku je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017 - 37).

[19] Nejvyšší správní soud se proto (stejně jako krajský soud) v nynějším řízení nemohl zabývat kasačními námitkami cílícími do zákonnosti stanovení daně – DPH za zdaňovací období říjen 2011 (tj. námitkami, že stěžovateli byla vyměřena daňová povinnost z fiktivních výnosů, nikoli skutečných). Jejich věcné vypořádání totiž nepatří do řízení ve věci úroku z prodlení, nýbrž do řízení ve věci vlastní daňové povinnosti (tj. řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 7 Afs 34/2020).

[20] Pokud jde o námitky směřující proti úroku z prodlení úhrady DPH za prosinec 2010, zde musel soud kasační stížnosti přisvědčit. Jde o posouzení, zda měl krajský soud prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něž *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Podle stěžovatele měl krajský soud přihlídnout i ke skutečnostem, které nastaly později a zohlednit pozdější zrušení doměřené daňové povinnosti.

[21] Stěžovateli byla doměřena DPH za zdaňovací období prosinec 2010 platebním výměrem ze dne 26. 5. 2015, č. j. 1001360/15/2801-50525-607304. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 3. 2016, č. j. 9635/16/5300-22443-711377, tak, že odvoláním napadený platební výměr změnil. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, které krajský soud vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2016 rozsudkem ze dne 29. 1. 2018, č. j. 52 Af 54/2017 – 63, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. 4331/19/5300-22443-607102, platební výměr ze dne 26. 5. 2015 zrušil a řízení ve věci zastavil.

[22] Ve shodě s žalovaným je třeba připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 Afs 175/2014 - 24, ve kterém kasační soud ve vztahu k právní úpravě povinnosti k úhradě penále dle § 63 zákona o správě daní a poplatků účinného do 31. 12. 2006 zdůraznil, že *„povinnost platit penále tedy vzniká ze zákona prvním dnem prodlení s placením daně a každý den prodlení se částka penále navyšuje podle pravidel pro jeho výpočet uvedených v § 63 odst. 2 a 3 zákona o správě daní a poplatků. Správce daně matematickou operací dospěje k výši penále k určitému dni, kterou daňovému subjektu pouze sděluje (vyrozumívá jej o ní) formou platebního výměru. Platební výměr na penále z prodlení s placením splatné částky daně podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je pouze deklaratorním správním aktem, kterým nedochází ke vzniku, změně nebo zániku práv a povinností, ta jsou jím pouze deklarována (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 Afs 112/2007 – 72).“*

[23] Žalovaný v odst. 14 žalobou napadeného rozhodnutí č. j. 46598/16/5300-22443-711745 s odkazem na právě citovaný judikát vyslovil názor, že penále z prodlení je obdobným institutem jako úrok z prodlení upravený v daňovém řádu a je s ním zcela

srovnatelný, neboť i platebním výměrem vydaným podle daňového řádu se daňovému subjektu pouze sděluje výše úroku k určitému dni. Za takové situace však nelze odhlédnout od judikatury Nejvyššího správního soudu, která se za účinnosti zákona o správě daní a poplatků vytvořila k přípustnosti postupu správního soudu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. za situace, kdy je správnímu soudu v době rozhodování o zákonnosti platebního výměru na penále (úrok z prodlení) známo, že platební výměr na daň samotnou byl správním soudem v mezidobí zrušen a není v době rozhodování soudu o žalobě týkající se úroku z prodlení v právní moci.

[24] Již v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 - 68 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Pokud soud v řízení, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí na penále, zjistil (a v daném případě o tom není pochyb), že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet.“* Zdůraznil rovněž povahu penále, jako příslušenství daně, které musí sledovat osud samotné daňové povinnosti. Ačkoli takovou povahu penále výslovně stanovil § 58 zákona o správě daní a poplatků, není pochyb, že ji má rovněž úrok z prodlení hrazený daňovým subjektem. Daňový řád v § 2 odst. 5 stanoví, že příslušenstvím daně se rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.

[25] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na fakt, že povinnost k úhradě úroku z prodlení byla stěžovateli z mezidobí změněna a platebním výměrem ze dne 19. 6. 2020, č. j. 1226362/20/2801-52522-607304 byl stěžovatel vyrozuměn o tom, že úrok z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2010 činí částku 0,- Kč. Ani tato skutečnost nemá vliv na přezkoumatelnost dříve vydaného platebního výměru na uvedený úrok. I zde je totiž ve prospěch přezkoumatelnosti takového platebního výměru k dispozici názor zdejšího soudu z naposledy uvedeného rozsudku, podle kterého by *„tak bylo možno říci, že poté, kdy bude pravomocně ukončeno řízení o doměření daně, pak v závislosti na výsledku bude případně odepsáno i penále, pokud se zjistí, že dlužník vůbec nebyl v prodlení s placením daně, nebo že dlužná daň a tím i penále bylo nižší. Znamenalo by to ovšem, že po určitou dobu zde budou existovat pravomocná a vykonatelná rozhodnutí, která nemají oporu v pravomocně stanovené daňové povinnosti. To samo o sobě lze považovat za důvod pro jejich zrušení.“*

[26] Na uvedený rozsudek navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009 - 45, byť v podmínkách předepsání penále za nesplnění povinnosti provést včas odvod za porušení rozpočtové kázně. Nadále vycházel z toho, že penále jak příslušenství daně (ve smyslu legislativní zkratky v § 1 zákona o správě daní a poplatků) bezvýhradně sledující osud daně a pokud krajský soud rozhodoval o penále za situace, kdy nebylo v právní moci rozhodnutí o daňové povinnosti, měl platební výměr na penále zrušit. Oproti předchozímu rozsudku „posunul“ uvedené východisko a řídil se jím i v situaci, kdy byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti. I za takové situace musí podle zdejšího soudu osud penále následovat osud daně samotné, a proto zrušil zrušující rozhodnutí krajského soudu týkající se sdělení penále.

[27] V jistém napětí ke dvěma právě citovaným rozsudkům se může jevit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 Afs 26/2011 - 103. V uvedené věci

pokračování

akcentoval kasační soud pravidlo uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s. Skutková situace však nebyla zcela obdobná nyní projednávané věci. Zatímco nyní bylo řízení o daňové povinnosti následně zastaveno a skutečně nebyla vyměřena daňová povinnost, ke které by se měl úrok z prodlení vztahovat, v označené věci došlo „pouze“ ke zrušení rozhodnutí o odvolání z důvodu potřeby doplnění skutkového stavu, odvolací řízení dále pokračovalo a odvolání proti platebnímu výměru na daň bylo znovu zamítnuto. V tom nyní spatřuje Nejvyšší správní soud podstatnou odlišnost, pro kterou nelze považovat naposledy označený rozsudek za přílehlavý pro nyní posuzovanou věc.

[28] S krajským soudem proto lze souhlasit, pokud zdůrazňuje význam ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a výjimečnost případů, kdy lze pravidlo v něm uvedené prolomit. Stejně tak Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že výjimky z tohoto pravidla je třeba vykládat restriktivně. Judikatura Nejvyššího správního soudu však zřetelně ústí v závěr, že v souzené věci jde právě o jednu z nemnohých výjimek, kdy znalosti konkrétního vývoje řízení o daňové povinnosti „mají přednost“ před argumentem, že v době vydání a nabytí právní moci platebního výměru na úrok z prodlení bylo rozhodnutí o daňové povinnosti v právní moci a správce daně nepostupoval nezákonně, pokud z uvedeného stavu vycházel.

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zbývá doplnit, že neshledal podmínky pro postup podle § 110 odst. 2 s. ř. s. a ke zrušení rovněž žalobou napadeného rozhodnutí. To proto, že krajský soud rozhodl o zamítnutí žaloby proti dvěma žalobou napadeným rozhodnutím a důvody pro zrušení jeho rozsudku se vztahovaly výlučně pouze k jednomu z nich.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu